

EN MEMORIA DE JOAQUIM BIOSCA

RECORDATORI

Dedicar uns mots a la memòria del gran amic Joaquim Biosca no és cosa tan fàcil com sembla. El nom del gran pintor desaparegut porta tants de records, evoca tants moments de veritable amistat i companyonia, que tota paraula sembla migrada, cosa minça, davant d'aquella figura tota cor i bonesa pels amics que el voltàvem, sabent que tot l'afecte que ens demostrava no era cosa fingida, sino puresa de sentiment i cordialitat.

Biosca era artista en totes les seves coses. Vivia entre homes i pensava i sentia com un infant, completament abstret a tot allò que li podia fer mal.

La mort de Joaquim Biosca fou per tots els seus amics una veritable desolació. Ell era l'ànima de la penya i el primer a pensar coses i a tenir idees per a ajudar un company i fer-lo créixer en totes els llocs artístics on ell podia ésser escoltat i atès.

Ben aprop d'un any que En Joaquim Biosca ens ha deixat i amb veritable dolor hem de dir que els seus amics no hem fet res per ell.

Nosaltres, però, no l'oblidem i com si el darrer sospir que recollirem dels seus llavis i l'últim

batec del seu cor que sentirem en la nostra ma posada damunt del seu pit ens animés, jurem treballar tot el que ens sigui possible per a donar a Catalunya el digne record que la figura del pintor Joaquim Biosca es mereix.

Qui el va estimar, qui de l'amor en féu l'arma més poderosa per a acabar d'arrodonir l'ànima artística d'en Biosca fins arribar a ésser la figura capdal de les seves creacions més afortunades, no l'oblidarà pas. Ella va ajudar-lo a triomfar i ella, com si cuidés una flor d'inapreciable valor, va anar modelant el seu caràcter, fent-lo més dolç del que ja era per natura i fent d'en Biosca l'home espiritual i bondadós que tots coneixiem. Joaquim Biosca restarà viu artísticament a Catalunya, perquè aquella que va ajudar-lo a desplegar les ales per a volar i guanyar-se el nom d'artista, farà possible que les seves obres capdals vagin als Museus de la ciutat, on tindran el lloc adequat que els pertoca.

L'amor, aquella amor que mai no va deixar a En Biosca, farà el miracle de que en l'esdevenidor l'obra mestriola del pintor resti viva als ulls dels que vindran. — R. VILARÓ I GUILLEMÍ.

Joaquim Biosca era un excel·lent pintor, un gran temperament d'artista... i un amic cordialíssim. Amb ell teniem un deute del dia ençà que ens deixà per sempre i hem volgut oferir-li, en un d'aquests nostres volums, que a ell, cor d'infant, l'il·lusionaven tant, aquest present humil de la nostra amistat i de la nostra admiració.

RETRATS

VII

✠ JOAQUIM BIOSCA

*Esperit que copsa tot ço que no és vell,
malgrat el port fingit de l'antigalla.
Arqueta del vuit-cents—sense rovell—,
que estatja en el seu sí la revifalla
de l'esperit novell.
Ample de cor: amb el seu braç fornit
daura el llenç blau de l'amistat serena.
Pintor?... Poeta?... Tot esperit!
Esperit que l'ànima enllumena.
La lassitud del viure es torna bla
sota el doser d'aquest nequit que es torça
per tot plançó que es migra d'enfilar
el cim més alt, mancant-li un xic de força.
I l'obra seva devé preuat tresor,
tresor per l'esperit que sap copsar-lo...
Tresor lluminic que sols podrà gosar-lo
qui, com ell, al fons bategui un cor.*

ANGEL PONS I GUITART

Del llibre en preparació «Retrats»

JOAQUIM BIOSCA

*Una ombra de tristesa vellutada
'ennoblint el doló amb gest elegant,
però que no és feixuga, sinó alada,
com essència que el foc va depurant,*

*l'escòria, pel dolor, fent elevada.
Com purgatori on l'ànima cremant
s'afina, perquè a divinal estada
pugui ascendir ingràvida volant.*

*La natura, d'un vel embolcallada;
no de fils de foscó; amb fils rutilants
de llum esmicolada, deixatada,*

*com en gresol que fôn—màgics instants—
rica coloració transfigurada
d'amatistes, maragdes, diamants.*

JOAN PARDELLANS